

## Arrest

nr. 213 171 van 29 november 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. UFITEYEZU  
Broustinlaan 37 bus 1  
1090 JETTE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. NSANZIMANA, loco advocaat J. UFITEYEZU, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 9 maart 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 29 mei 2018 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna:

de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.03.2018 werd ingediend door:*

*[K.,M.]*

*nationaliteit: Turkije*

*geboren te [S.] op [1973]*

*adres [...]*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Wat betreft het feit dat zijn broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*

*Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij voor het eerst het land is binnengekomen in 1995 en het centrum van zijn belangen zich hier situeren. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert voor het eerst het land zijn binnengekomen in 1995. Echter werd hem op 12.04.2003 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 17.03.2011 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Bovendien werd betrokkene op 19.10.2014 gerepatrieerd en is hij op 14.02.2018 terug naar België gekomen. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkene verklaard dat hij niet kan aarden in het land van herkomst en hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.*

*Bovendien staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een verblijfplaats zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Het feit dat betrokkene een verklaring van de zaakvoeder van [L.] BVBA voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.*

*Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken op 19.01.2018 de noodtoestand is verlengd voor Turkije, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.*

*De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België. Hij voor het eerst in 1995 België zijn binnengekomen, hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, hij werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

1.2. Eveneens op 29 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"De heer*

*Naam, voornaam: [K.,M.]*

*geboortedatum: [1973]*

*geboorteplaats: [S.]*

*nationaliteit: Turkije*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

## **2. Over de rechtspleging**

Waar de verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.*

*Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."*

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de

diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

*“En ce que l'Attaché auprès du Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale prend à l'égard du requérant les décisions attaquées ;  
Alors que le requérant a motivé largement les raisons et les faits qui l'ont amené à introduire une demande de régularisation de séjour en Belgique ;  
Attendu que le requérant vit en Belgique depuis 23 ans ;  
Qu'il a fait de la Belgique, le foyer de ses centres d'intérêts ;  
Que le requérant n'a plus que son frère en Belgique et n'as plus de famille, amis ou connaissances en Turquie ;  
Que de ce fait, le requérant estime pouvoir bénéficier du prescrit de l'article 8 CEDH, qui dispose que :  
"Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui."  
Attendu qu'il n'a plus de famille en Turquie et par conséquent n'aurait personne pour l'accueillir s'il devait retourner là bas pour lever les autorisations de séjour nécessaires ;  
Attendu que le requérant n'a plus d'attaches avec la Turquie compte tenu de la longue durée de son séjour sur le territoire belge ;  
Attendu que dans sa situation, le requérant remplit les critères d'un ancrage local durable qui peuvent justifier une circonstance exceptionnelle pour ne pas aller lever les autorisations dans son pays d'origine  
Que s'il se rendait en Turquie, il n'aurait aucun support, il serait livré à lui-même ;  
Qu'il convient de considérer que le fait d'avoir une famille en Belgique qu'il risque de quitter sans espoir de retour pour aller lever les autorisations de séjour auprès des autorités consulaires belges dans son pays d'origine est une circonstance exceptionnelle qui lui permet de rester et demander une autorisation de séjour à partir de la Belgique ;  
Attendu que par ailleurs, le requérant souffre d'asthme et de claustrophobie, des pathologies qui sont déjà suivies en Belgique ; (annexe 4)  
Qu'interrompre ce suivi pour aller lever les autorisations de séjour en Turquie lui causerait un préjudice grave et irréparable puisqu'il devrait se réinstaller de nouveau et recommencer toute sa vie à zéro sans garantie de s'en sortir dans un pays où il a été absent depuis plus de 23 ans ;  
Que ce facteur constitue une autre circonstance exceptionnelle lui permettant de ne pas se rendre dans son pays d'origine pour aller lever les autorisations nécessaires ;  
Attendu que le requérant a toujours eu un comportement exemplaire et n'a été mêlé, à aucun moment, à des actes répréhensibles. Qu'il n'a de ce fait jamais eu à répondre devant les autorités judiciaires belges de faits susceptibles de compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ;  
Que tous ces éléments constituent en des circonstances exceptionnelles lui permettant de ne pas retourner dans son pays d'origine pour aller lever les autorisations de séjour auprès des autorités consulaires belges, raison pour laquelle, il a introduit la présente demande d'autorisation de séjour à partir de la Belgique ;  
Attendu que par conséquent, la partie adverse ne justifie pas valablement sa décision d'irrecevabilité ;*

*Attendu que par ailleurs, la présence du requérant est obligatoire en Belgique lorsqu'il introduit un recours au Conseil du Contentieux des Etrangers en vertu de l'article 39/72 de la loi du 15 décembre 1980 ;*

*Que le Conseil du Contentieux des Etrangers pourrait être amené à entendre les parties en personnes ;*

*Que si le requérant est renvoyé dans son pays d'origine et que le Conseil du Contentieux des Etrangers fixe une audience de l'examen de son recours, il ne pourrait pas exercer son droit de défense ;*

*Que dès lors, la présence du requérant sur le territoire belge est requise ;*

*Que par conséquent, la décision d'ordre de quitter le territoire doit être suspendue voire annulée ;*

*Attendu qu'hormis le fait que la motivation de la partie adverse soit succincte, elle ne permet pas au requérant de comprendre le fondement et le raisonnement de l'autorité administrative ;*

*Qu'il ressort de ce qui précède, que les décisions attaquées prises par la partie adverse à rencontre du requérant doivent être annulées voire suspendues, en ce qu'elles ont été prises contre une personne dont la situation personnelle n'a pas été examinée avec minutie ;*

*Que les motifs avancés ne paraissent pas suffisants pour décider de refuser la régularisation du séjour du requérant et lui ordonner de quitter le territoire belge ;*

*Que par ailleurs, le requérant invoque le caractère inopérant et manifestement disproportionné des décisions attaquées, au regard de sa situation concrète justifiée notamment, par des éléments qu'il a exposés lors de sa demande d'autorisation de séjour ;*

*Que dès lors, les décisions de refus de la demande de régularisation et d'ordre de quitter le territoire belge prises à l'égard du requérant lui porteraient préjudice ;*

*Que la partie adverse aurait dû tenir compte de toutes les circonstances raisonnables exprimées de façon claire et circonstanciée par le requérant et ne pas se contenter de relever exclusivement les éléments défavorables à la régularisation de son séjour ;*

*Qu'il convient de prendre en considération tous les éléments concernant la situation du requérant et rendre une décision qui lui est favorable."*

3.2.1. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissingen haar niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke feitelijke en juridische overwegingen deze beslissingen zijn genomen, dient te worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de formele motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze ook voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissingen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris waarom volgens hem de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. De door de verzoekende partij in haar aanvraag aangebrachte gegevens worden, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de beslissing behandeld. De tweede bestreden beslissing geeft verder aan dat de verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Er wordt verder benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, zodat niet diende te worden onderzocht of er redenen (ten gronde) zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom ten gronde de verblijfsmachtiging niet wordt toegestaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De verwerende partij oordeelde in casu dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

De verzoekende partij stelt in haar aanvraag duidelijk de redenen en feiten te hebben geduid die haar ertoe brachten een verblijfsaanvraag in België in te dienen. Zij herhaalt dat zij sinds 23 jaar in België verblijft, dat het centrum van haar belangen hier is gelegen, dat zij hier duurzaam lokaal verankerd is en dat zij enkel nog een broer heeft die in België verblijft en zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Turkije. Zij stelt dat in deze omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden moeten worden aangenomen.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat deze ingeroepen elementen in rekening zijn gebracht. Zo kan hierin worden gelezen:

*“Wat betreft het feit dat zijn broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*

*Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij voor het eerst het land is binnengekomen in 1995 en het centrum van zijn belangen zich hier situeren. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert voor het eerst het land zijn binnengekomen in 1995. Echter werd hem op 12.04.2003 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 17.03.2011 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Bovendien werd betrokkene op 19.10.2014 gerepatrieerd en is hij op 14.02.2018 terug naar België gekomen. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkene verklaard dat hij niet kan aarden in het land van herkomst en hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.*

*Bovendien staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een verblijfplaats zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

*[...]*

*De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, Hij voor het eerst in 1995 België zijn binnengekomen, hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, hij werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegronde van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De verzoekende partij geeft aan te volharden in de elementen zoals zij deze in haar aanvraag inriep als buitengewone omstandigheden. Zij laat evenwel na om in te gaan op de concrete motieven in de eerste bestreden beslissing aan de hand waarvan wordt geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Zij geeft met haar kritiek hooguit blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst

binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist dat zij in 2014 werd gerepatriëerd naar haar herkomstland en zij pas op 14 februari 2018 opnieuw het Belgische grondgebied heeft betreden. Zij verduidelijkt niet waarom het haar dan niet mogelijk was om voor haar terugkeer bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij last heeft van astma en claustrofobie en dat beide aandoeningen reeds worden opgevolgd in België. Zij stelt dat een onderbreking van deze opvolging om in Turkije de aanvraag in te dienen een ernstig en onherstelbaar nadeel veroorzaakt daar zij helemaal opnieuw dient te beginnen, zonder enige garantie, in een land waar zij meer dan 23 jaar niet is geweest. Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij in haar aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, dergelijke gezondheidsproblemen heeft ingeroepen. Het kwam de verzoekende partij nochtans toe om de buitengewone omstandigheden waarop zij zich wenste te beroepen op duidelijke wijze naar voor te brengen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte deze gezondheidsproblemen niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Het door de verzoekende partij in dit verband thans voorlegde doktersbriefje dateert bovendien van 21 juni 2018, ofwel van na het nemen van de bestreden beslissingen. Er blijkt dus in geen geval dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte kon zijn en hiermee rekening kon houden.

De verzoekende partij stelt verder dat zij steeds een onberispelijk gedrag heeft vertoond en dat zij zich nog nooit voor de Belgische (straf)rechter heeft moeten verantwoorden. Ook dit gegeven vormt volgens haar een buitengewone omstandigheid. Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij haar blanco strafblad als dusdanig in haar aanvraag inriep als buitengewone omstandigheid. Dit gestelde is in ieder geval ook in strijd met de stukken zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de verzoekende partij sinds 1997 al meermaals is veroordeeld, onder meer voor handel in verdovende middelen, weerspanning met wapen en diefstal met geweld of bedreiging. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook in geen geval van aard te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en dit nog los van het gegeven dat de Raad niet inziet hoe dit gegeven de verzoekende partij dan precies verhindert om een aanvraag in te dienen vanuit zijn herkomstland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Vooreerst wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet inriep dat deze verdragsbepaling zou worden miskend indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij specifiek diende te motiveren in het licht van deze verdragsbepaling.

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de eerste bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen

dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing(en).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar broer die de Belgische nationaliteit bezit.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt immers dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris reeds in de eerste bestreden beslissing oordeelde, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom de aanwezigheid van haar broer in België haar verhindert om terug te keren naar Turkije om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er tussen haar en haar broer bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Zij maakt een beschermenswaardig gezins- of familieleven dus niet aannemelijk, waardoor ook niet blijkt dat een belangenafweging ter zake zich opdroeg of opdringt.

De verzoekende partij lijkt zich verder te beroepen op een privéleven in België. Zij stelt dat zij sinds 23 jaar in België verblijft, dat het centrum van haar belangen hier is gelegen, dat zij hier duurzaam lokaal is verankerd en dat zij enkel nog een broer heeft die in België verblijft en zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Turkije.

Hierboven werd er reeds op gewezen dat het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij in België sinds 23 jaar, oftewel sinds 1995, niet geheel strookt met de werkelijkheid. Zij betwist immers niet dat zij in 2014 werd gerepatriëerd naar haar herkomstland, en zij pas op 14 februari 2018 opnieuw het Belgische grondgebied heeft betreden. Deze jarenlange afwezigheid versterkt de vereiste voor de verzoekende partij om, wil zij zich dienstig kunnen beroepen op een beschermenswaardig privéleven, op concrete wijze de banden die zij heeft met België en die volgens haar een beschermenswaardig privéleven uitmaken te duiden en aannemelijk te maken. De jarenlange aanwezigheid van de verzoekende partij in België voorafgaand aan haar repatriëring in 2014, tijdens dewelke bovendien niet blijkt dat zij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf, volstaat in deze situatie op zich nog niet om een beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd en laat na om haar beweringen op enige wijze te staven. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze

onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. Zij toont ook niet aan dat zij concrete banden onderhoudt met haar broer in België, voor zover al moet worden aangenomen dat haar broer effectief in dit land verblijft. Een beschermenswaardig privéleven blijkt in deze omstandigheden niet, minstens onvoldoende.

De verzoekende partij maakt dan ook andermaal niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij hier haar recht op eerbiediging van het privéleven kan handhaven.

Voor zover alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen, dringt de vaststelling zich bovendien op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft geoordeeld dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie haar niet verhinderen om haar verblijfsaanvraag vanuit het herkomstland in te dienen en deze in wezen behoren tot de grond van haar aanvraag. De verzoekende partij weerlegt deze motivering, waaruit een impliciete belangenafweging blijkt, niet en toont niet aan dat een dergelijke beoordeling in haar situatie dan disproportioneel zou zijn. De verzoekende partij weerlegt de motivering ook niet dat zij er niet in slaagt haar betoog als zou zij niets of niemand meer hebben in haar herkomstland aannemelijk te maken.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van artikel 8 van het EVRM.

3.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel – of het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel – wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.5. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat verder niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.6. De verzoekende partij blijft evenzeer in gebreke toe te lichten welke vormvoorschriften dan zouden zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissingen of op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierbij dan schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding of -afwending. Het middel is op dit punt niet ontvankelijk.

3.2.7. Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat haar aanwezigheid in België is vereist waar zij beroep heeft aangetekend bij de Raad overeenkomstig artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet, en dat haar rechten van verdediging dreigen te worden geschonden indien zij wordt gerepatriëerd, dringt de vaststelling zich op dat deze wetsebepaling betrekking heeft op beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel niet dat zij een dergelijk beroep hangende heeft bij de Raad. Zij toont zulks ook niet aan. Ten overvloede, en voor zover moet worden aangenomen dat de verzoekende partij doelt op huidig beroep, wordt allereerst opgemerkt dat de verzoekende partij met deze uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen zijn behept met een onregelmatigheid of onwettigheid. Er blijkt ook niet dat huidig beroep opschortend werkt. Verder wordt vastgesteld dat de verzoekende partij persoonlijk ter terechtzitting is verschenen en zij dus niet hangende de procedure reeds werd gerepatriëerd. Een voldoende belang bij haar kritiek blijkt dan ook geenszins.

3.2.8. Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS